

Milliyet Gazetesi
Magazin İlavesi
(23.03.1965)

«Buna Evinde olan en önemli konular, çocukların romanları ve şiir. Özellikle Nihal Arslan'ın romanları Leyla Kutan'ın romanları, Roman-
lık yani «Kuşların kollarından geçen» gibi sergilerin fotoğrafçılığı ve sergileri dır.»

**İKİ KADIN CEMİYETİNİN
ELELE VERİP KURDUĞU
İDEAL BİR MÜESSESE :**

HUZUR EVİ

Barası, bir dağküntler, bir kimsesizler yurdu olmaktan ziyade insana dertlerini unutturun samimi bir aile yuvasından farksız

LEYLÂ ERDURAN

ADINA X deyilim. Yəqin bir insan. Çalışma devrimini kəpətməyə amə əli ətəyə tutuyor. Əgər kəybetməmiş; çocuklan vəya əkrabələrlə yəyər. Səvədləgini bilər bilər «Aznə olars yəh əlur məyüm?» diyr bir kərt içini kəlmədə. Bəzə parəni də vər; intəzə ayrı bir yər.

çıkabilir. Ama yalnızlıktan çekiniyor. Ne yapın, nasıl yapın X?

İnsan hayatının en çetkine problemlerinden biri gıda gıdının bu dert diyagının her memleketinde var. Her ülkenin durumundaki yedilerin her arada yemelerini sağlayarak İnsan Evleri kurarak memleketi korumak olan bir çözümler bulmaları.

Yedigöller'de bir Mimar Kervanı gezerek önce Hacılar Köyü'ne, sonra da bu köyün etrafındaki dağlara tırmanarak, oradaki köylülerle tanışarak, oradaki köylülerin yaşadıkları sorunları öğrenerek, oradaki köylülerin yaşadıkları sorunları öğrenerek, oradaki köylülerin yaşadıkları sorunları öğrenerek...

[illegible]

KATIKATHALA

[illegible][illegible]

4- Zengin peşneselerinde pınarda yazanlar ve kimsenin ilâhi olanak içermesidir. Burada çok mahlûk, girdiğinin gibi sevdiğin şeylerle murgullama dır.

HEPSİ MEMNUN

[illegible]

Tillerson Hasan Mithemine Çoşay, Bursa Fırında çalışırken ağırlama işleminde aldığı vuruşu anlatıyor.

[illegible][illegible]

Text in Turkish:

İKİ KADIN CEMİYETİNİN ELELE VERİP KURDUĞU İDEAL BİR MÜESSESE

Huzur Evi nin en tanınmış misafiri, şöhretli romancı ve şair Şükûfe Nihal arkadaşımız Leyla Erduran'la konuşurken. Romantik yazar, "Kalçamı kırdıktan sonra çok sevdiğim yürüyüşten vazgeçtim" diyor.

HUZUR EVİ

Burası, bir düşkünler, bir kimsesizler yurdu olmaktan ziyade insana dertlerini unutturan samimi bir aile yuvasından farksız

Leyla Erduran

ADINA X diyelim. Yaşlı bir insan. Çalışma devrini kapatmış ama eli ayağı tutuyor. Eşini kaybetmiş; çocukları veya akrabalarıyla yaşıyor. Sevildiğini bilse bile «Acaba onlara yük olur muyum?» diye bir kurt içini kemirmede. Biraz parası da var; istese ayrı bir yere çıkabilir. Ama yalnızlıktan çekiniyor. Ne yapsın, nasıl yaşasın X?

İnsan hayatının en çözülmez problemlerinden biri gibi görünen bu dert dünyanın her memleketinde var. İleri ülkeler durumundaki yaşlıların bir arada yaşamalarını sağlayacak Huzur Evleri kurarak meseleye kısmen olsun bir çözüm yolu bulmuşlar.

Yılların Hocası Müteneffise Çonay, Huzur Evinde misafirleri ağırlama işinden aldığı zevki anlatıyor.

Yeşilyurt'ta bir Huzur Evini gezmek üzere Hasene Ilgaz imzalı bir davetiye alınca Türkiye'nin de bu problemi çözmeğe başlamış memleketler sırasına girdiğini anlayarak sevindim. Ama oraya giderken yine de bir küçük kuşku vardı içimde: Acaba göreceğim yer yalnızlıktan kaçarken kolektif üzüntülere yakalanmış insanların toplandığı bir hüznün yuvası mıydı?

KAHKAHALAR

Ağaçlarla çevrili üç katlı binanın kapısından girer girmez endişemin ne kadar yersiz olduğunu anladım. Hemen yandaki misafir odasından kakhaha sesleri geliyordu. Odaya girince Huzur Evinin Başkanı Hasene Ilgaz'ın, Kadınlar Dayanışma Başkanı İffet Halim Oruz ve daha birkaç dernek üyesi hanımla sohbet ettiklerini gördüm. Anlattıklarına göre Huzur Evinin kuruluş fikri yine böyle bir sohbet sırasında ortaya atılmış. Beş yıl önce satmağa başladıkları on liralık madalyonlar sayesinde bugün sahibi bulundukları binayı almışlar. İki kadın cemiyetinin elele vererek açtıkları kampanya sonunda birçok yaşlı insan, en fazla beş yüz lira ödeyerek Huzur Evine yerleşmiş. Burası bir nevi oteli andırıyor. İsteddiği saatte istediği yere gidebilen evin sakinleri hayatlarından çok memnunar. Herbiri bu evin bir işiyle ilgileniyor hem de hizmet etmek için lüzumundan fazla müstahdem bulunduğu halde.

Mesela bir yaşlı bey, «Ben bahçeyle uğraşacağım» demiş, çiçekleri o yetiştiriyor. Bir başkası, «Muhasebeyi severim» demiş; Huzur Evinin bütün hesaplarıyla o meşgul. Biz konuşurken misafirlere güler yüzle durmadan çay ikram eden bir hanımı işaret eden Hasene Ilgaz, «Size hepimizin hocası Müteneffise Çonay'ı takdim edeyim» dedi. Kırk yıl Erenköy Kız Lisesinin Matematik ve Beden Eğitim öğretmenliğini yapan Müteneffise Hanım: «— Zengin yeğenlerimin yanında yaşamak ve kimseye tabi olmak istemedim. Burada çok mes'udum, gördüğünüz gibi sevdiğim şeylerle meşgulüm» diyor.

HEPSİ MEMNUN

YUKARI katları gezdirmek istediler. Hep birlikte çıktık. İlk önce evin en yaşlı misafiri, Türkiye'nin en yaşlı kadın hattatı Nebile Esemeli ile tanıştım. Seksenbeş yaşında olmasına rağmen çocuk gibi zıp zıp zıplıyor. Birinci Dünya Savaşında boş bir evde hastahane açıp bir çok yaralıya bakmış, madalya almış, şimdi en büyük zevki bu hatıralarını arkadaşlarına anlatmak ve bırakmadığı yazılarına devam etmek.

Huzur Evinin en tanınmış misafiri, şöhretli romancı ve şair Şükûfe Nihal «Renksiz Ildırıp», «Çöl Güneşi», «Yalnız Dönüyorum», «Çölde Sabah Oluyor» ve «Yakut Kayalar» adlı romanların yazarı, burada da durmadan yazıyor. Aslında şairliği daha çok seven bu romantik ve nazik yazarımız, «Okumak kadar sevdiğim şey yürümektir. Günde altı saat yürümediğim gün yoktu. Bir gün dört santim yükseklikteki kaldırımdan düşerek kalçamı kırdım. İki senedir beni bu koltuğa bağlayan bu kırıkların acısı yazı yazarken ve huzur evindeki şefkatle hafifliyor», diyor. Otuz yıl muhtelif mekteplerde Edebiyat öğretmenliği yapan Şükûfe Nihal'in tek üzüntüsü Avrupa'da tedavisi için yapılan müracaatlara, ilgililerin ve Milli Eğitim Bakanlığının gösterdiği ilgisizlik. Bir kızı, bir oğlu ve üç torunu olan yazar, «Çocuklarımdan evimde çok mesuttum ama burada kendimi daha «evimde» hissettiğim için huzurum daha çok» diyor.

Text in English:

**AN IDEAL INSTITUTION
ESTABLISHED THROUGH THE
COLLABORATION OF TWO
WOMEN'S SOCIETIES**

The most well-known guest of the Huzur Evi, the famous novelist and poet Şükûfe Nihal, speaking with our friend Leyla Erduran. The romantic writer says, "After breaking my hip, I had to give up walking, which I loved so much."

NURSINGHOME

This place is less like a shelter for the destitute or the lonely, and more like a warm family home that makes one forget their troubles.

Leyla Erduran

LET'S CALL HER X. An elderly person. Her working life is over, but she is still physically able. She has lost her spouse and now lives with her children or relatives. Even though she knows she is loved, there is a nagging doubt eating away at her: "Am I becoming a burden to them?" She has some money; if she wanted, she could move out on her own. But she fears loneliness. What should she do? How should she live?

This problem, which seems like one of the most unsolvable issues of human life, exists in every country. Developed nations have attempted to solve this problem—at least partially—by establishing nursing homes (Huzur Evleri), where the elderly can live together.

When I received an invitation signed by Hasene Ilgaz to visit a Huzur Evi in Yeşilyurt, I was pleased to see that Turkey was among the countries starting to address this issue. Yet, I still had a lingering worry: Was this place going to be a sorrowful shelter filled with people who had fled loneliness only to find collective sadness?

LAUGHTER

The moment I stepped through the doors of the three-story building surrounded by trees, I realized how groundless my worry was. From the guest room nearby, I could hear laughter. Entering the room, I saw Huzur Evi President Hasene Ilgaz chatting with Iffet Halim Oruz, head of the Women's Solidarity Association, and several other ladies from the organization. According to them, the idea for the Huzur Evi was born during a similar conversation.

Veteran teacher Müteneffise Çonay shares the joy she feels from welcoming guests at the Huzur Evi (Nursing Home).

Thanks to the ten-lira medallions they began selling five years ago, they were able to purchase this building. Following a campaign initiated jointly by two women's associations, many elderly individuals moved into the Huzur Evi by paying at most 500 lira.

The place resembles a hotel. Residents, who can come and go as they please, are very content with their lives. Each resident is involved in a task in the home, even though there are already more staff members than needed.

For instance, an elderly gentleman said, "I want to take care of the garden," and now he grows the flowers. Another said, "I like accounting," and now manages all of the Huzur Evi's finances. While we were speaking, Hasene Ilgaz pointed to a woman who was kindly serving tea to the guests and said, "Let me introduce you to Müteneffise Çonay, who was the teacher of all of us." Müteneffise Hanım, who taught mathematics and physical education at Erenköy Girls' High School for forty years, said, "I didn't want to live dependent on my wealthy nieces and nephews. I am very happy here and, as you can see, I am busy with things I love."

EVERYONE IS HAPPY

We were invited to tour the upper floors. The first person I met was the oldest guest in the home—Turkey's oldest female calligrapher, Nebile Esemeli. Despite being 85 years old, she was still bouncing around like a child. During World War I, she opened a makeshift hospital in a vacant house and cared for many wounded soldiers, earning a medal. Her greatest joy now is sharing those memories and continuing her calligraphy.

One of the most renowned guests of the Huzur Evi is the famous novelist and poet Şükûfe Nihal, author of works like «Renksiz Izdırap», «Çöl Güneşi», «Yalnız Dönüyorum», «Çölde Sabah Oluyor» ve «Yakut Kayalar» (Colorless Pain, Desert Sun, I'm Returning Alone, Morning Breaks in the Desert, and Ruby Rocks). She still writes constantly. Actually, she prefers poetry. This romantic and delicate writer said: "Besides reading, the thing I loved most was walking. I never went a day without walking for six hours. One day I fell from a sidewalk only four centimeters high and broke my hip. For two years, I've been bound to this chair. But the pain of those fractures lessens when I write and when I feel the compassion in the Huzur Evi."

Şükûfe Nihal, who taught literature at various schools for thirty years, is disheartened that her applications for treatment in Europe have been ignored by officials and the Ministry of Education. With one daughter, one son, and three grandchildren, she says: "I was very happy at my children's home, but I feel even more at 'home' here—so I have more peace."